

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 756/2023
12.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Милене Рашић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Петра Бојовића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 7К. бр. 3997/10 од 20.12.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж1 144/23 од 03.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 12.09.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Петра Бојовића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 7К. бр. 3997/10 од 20.12.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж1 144/23 од 03.03.2023. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) и тачка 8) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 7К. бр. 3997/10 од 20.12.2022. године, у ставу I, окривљен АА оглашен је кривим да је извршио продужено кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика у вези члана 61. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 2 године у коју се урачунава време проведено у притвору од 16.08.2004. године до 30.12.2004. године. Истом пресудом одлучено је о трошковима кривичног поступка, а оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак. У ставу II изреке пресуде окривљени је за два кривична дела злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 3. Кривичног законика, на основу члана 423. став 1. тачка 2) Законика о кривичном поступку, ослобођен од оптужбе.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 144/23 од 03.03.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у

Београду и жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Петра Бојовића и пресуда Вишег суда у Београду 7К. бр. 3997/10 од 20.12.2022. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Петар Бојовић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 8) Законика о кривичном поступку и члана 439. тачка 3) и 4) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, с тим да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Петра Бојовића је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 8) ЗКП, док у преосталом делу нема законом прописан садржај.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП на тај начин што је окривљени оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика (КЗ) и то у периоду од 15.03.2002. године до 05.02.2014. године, иако је већ у тренутку подношења жалбе наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења за радње описане под тачком 1., 2. и 3. изреке првостепене пресуде при чему се, по наводима браниоца, не може говорити о јединственом умишљају код окривљеног, нити се период од 2 године, као и 10 радњи извршења кривичног дела превара према 13 различитих оштећених лица могу ценити као временска повезаност у смислу члана 61. КЗ.

Изнети наводи се по оцени Врховног суда не могу прихватити као основани, наиме исти наводи истицани су и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 6, пасус 4 и 5 и страни 7, пасус 1 образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге које у свему прихвата Врховни суд и на исте упућује сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Даље у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, односно да првостепеном пресудом није у потпуности решен предмет оптужбе. Наиме, бранилац указује пошто суд није донео одлуку о кривичном делу описаном у тачки 10 оптужнице, где је оштећени ПД „Еки инвестмент“, нејасно је да ли је окривљени извршио или није извршио радње које су изостављене из изреке пресуде, те је на тај начин учинио истакнуту повреду.

Изнети наводи се по оцени Врховног суда не могу прихвати као основани. Исти наводи су истицани у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 7, пасус 3 образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге које у свему прихвата Врховни суд и на исте упућује сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Осим наведеног, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац је навео да су побијаним пресудама учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) и 4) ЗКП, од којих повреда из члана 439. тачка 3) ЗКП представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, бранилац у понетом захтеву за заштиту законитости не образлаже у чему се састоје наведене повреде, па је самим тим Врховни суд оценио да у овим деловима захтев за заштиту законитости нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји с обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледају повреде закона на које се захтевом указује.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**